

Mina *luktar* i alla fall inte

ANGELICA SKA BÖRJA på ett nytt dagis. Hon har känt sig pirrig hela morgonen och det var svårt att äta ostsmörgåsen till frukost. Magen är full med kittlandes fjärilar som gör att det är svårt att sitta still.

Hon fantiserar om hur barnen på dagiset kommer vara och om vad de kommer tycka om henne.

”Tänk om de tycker jag är jättekonstig pappa!”

Säger Angelica mellan tuggorna.

”Haha konstig är du ju, så vad spelar det för roll?!”

Skrattar pappa.

”Du brukar ju kunna hitta kompisar bakom godishyllan på affären så varför ska du inte kunna det på ett ställe som är fullproppat med barn?”

Så sant, så sant tänker Angelica.

Suga
Suga
Suga

ANGELICA STÅR I HALLEN på det nya dagiset och tänker.
Undra om jag ska rusa in med superfart eller tassa in som en mus.
”Kom igen nu stumpan, dags att göra entré.”

Säger pappa och knuffar till henne ganska bra på ryggen. Angelica tappar balansen, snubblar på alla små skor och trillar rätt på näsan framför alla.

”Hejsan hoppsan här trillar det in ungar”

Säger en av fröknarna pipigt.

Angelica ställer sig upp och borstar bort lite små skor som fastnat med karborrbanden på hennes lurviga benvärmare. Alla barnen stirrar på henne med superstora ögon, Angelica undrar om de kommer ploppa ut snart.

HEJ, JAG HETER OVE å gillar blåa gubbar å chokladbollar, vad heter du?
Säger en snorig liten orangehårig kille med grön tröja.

Angelica funderar ett tag, tar ett riktigt djupt andetag och säger stolt och högt så att alla ska höra:

”HEJSAN JAG HETER ANGELICA... JAG GILLAR PRICKIGA PONNYSAR... ÅSSÅ... ÅSSÅ HAR JAG EN PÅSE PÅ MAGEN!!!”

Alla barnen fortsätter att stirra tysta på henne.

Men säg nåt då ploppögon, tänker Angelica.

”Vi har påsar i en låda i köket...”

Säger en pojke som heter Ruben och har lila tjocktröja.

”Hemma hos mig har vi påsar under där man dricker vatten... åsså kastar vi gamla köttbullar eller gamla ostkrokar i dom...”

Berättar en liten tjej med några spretandes hårstrån på huvudet som är klädd i brunt och heter Felicia.

”Ja de ha vi också i och försej... men jag har faktiskt en påse på min mage också, som jag bajsar i...”

Angelica börjar fnissa lite, det är roligt att säga bajs för vuxna gillar inte det, åsså får Angelica säga det lite mer än andra barn, för det är ju just vad hon har i sin påse.

”Va!! Varfö haru du de? Hur ser de ut? Gör de ont? Få vi se?”

Många frågor pluppar fram bland alla barnen och några fnittrar.

De föräldrar som fortfarande är kvar börjar se lite svettiga och röda ut.

”Men barn inte ska hon behöva...”

Angelica har redan lyft på tröjan och visar stolt sin mage och påsen som sitter där.

JAG BEHÖVER I ALLA FALL inte springa till toa då jag är bajsnödi, för jag blir aldrig bajsnödi.”
Säger Angelica.
”Som å ha en blöja??” Undrar Ruben.

”Nästan, när jag va liten hade jag jätte, jätte, jätte, jätte, jätteont i magen, åsså va jag så trött att jag nästan inte kunde leka. Då fick jag träffa en massa gubbar å tanter i vita kläder, fast de kunde ha andra färger också... på sjukhuset. De klämde och kände på magen åsså tog de lite kort så man kunde se skelettet å en massa annat grejs som man har i magen. Superhäftigt!”

”Läckert!!!” Säger några barn samtidigt.

”Det var inte roligt jämt å träffa dom, för ibland ville de gärna stickas me såna där sprutor också. Fast ganska snälla va de, för jag fick nästan alltid nåt roligt efteråt.”

”Fy bubblan för sprutor, de gö ont, va modig du ä” Säger orangespretige Ove.

”Ja...” Svarar Angelica stolt.

”Min tarm var sjuk, så de tog bort den...”

”Va ä en tarm?”

Angelica funderar en liten stund, hon har lärt sig jättemycket om hur magen ser ut och funkar, de vitklädda på sjukhuset har berättat det för henne. Fast många gånger har det varit ganska svårt att förstå vad de pratat om. På sjukhuset verkar man ibland prata ett annat språk, något sorts sjukhusspråk.

”De ä nåt i magen som suger upp maten så man blir mätt å inte krymper. Fast biten de tog bort hos mig är det ba bajs i så man kan ta bort den om den ä jättesjuk, som min va. Åsså får man ha en påse istället å det går lika bra för nu kan jag leka hur mycket som helst utan att de gör ont.”

MEN HUR BAJ SAR DU?" Undrar flinta Felicia.

"De ba kommer bajs i påsen åsså när jag är på toa öppnar jag den och släpper ut det, superlätt! Jag behöver inte ens sitta ner på toan. Häng med vet ja, så ska jag visa, fast håll för näsan för det stinker rätt illa."

Angelica och alla barnen håller för näsorna och tränger in sig på toan. Där visar hon hur lätt det är, bara öppna påsen längst ner och tömma den, sen torka med papper och stänga den igen.

"Det är väl inget, mitt bajs stinker ju ännu mer, superilla, åsså kan jag prutta så att det luktar jättemycket..."

Säger Felicia.

Alla barnen skrattar och börjar prata i mun på varandra om vems pruttar som stinker mest.

"Jag kan också prutta fast mina pruttar stinker ingenting för de är instängda i påsen."

Fortsätter Angelica glatt.

"Då kan du ju prutta hur mycket som helst utan att nån säger att det luktar, lyckos dig! Min mamma törs inte prutta när hon har kompisar hos oss. Jag tror de är för att det stinker så illa."

Säger Ove och pekar på sin mamma som är kvar ute i hallen, mamman ler snett tillbaka mot alla barnen och blir lite rödare i ansiktet.

"Undra varför vuxna tycker det är så dumt att prutta? Säger flinta Felicia.

"Ja allt måste ju ut vare sig det låter och stinker illa brukar min pappa säga. Annars kanske det fastnar där inne och då kan det minsann göra ont."

Svarar Angelica.

MEN HUR TOG de bort tarmen då?" Frågar Ruben.

"Jag fick inte se när de tog bort den för jag sov då. De gav mig medicin så jag somnade innan och

kände ingenting. De berättade att de opererade, öppnade magen och tog bort den dåliga tarmen, sen sydde de ihop igen. Kolla här vilket ärr jag har, tufft va!"

Svarar Angelica stolt medan hon visar det långa ärrret hon har på mitten av magen.

"Jaa..."

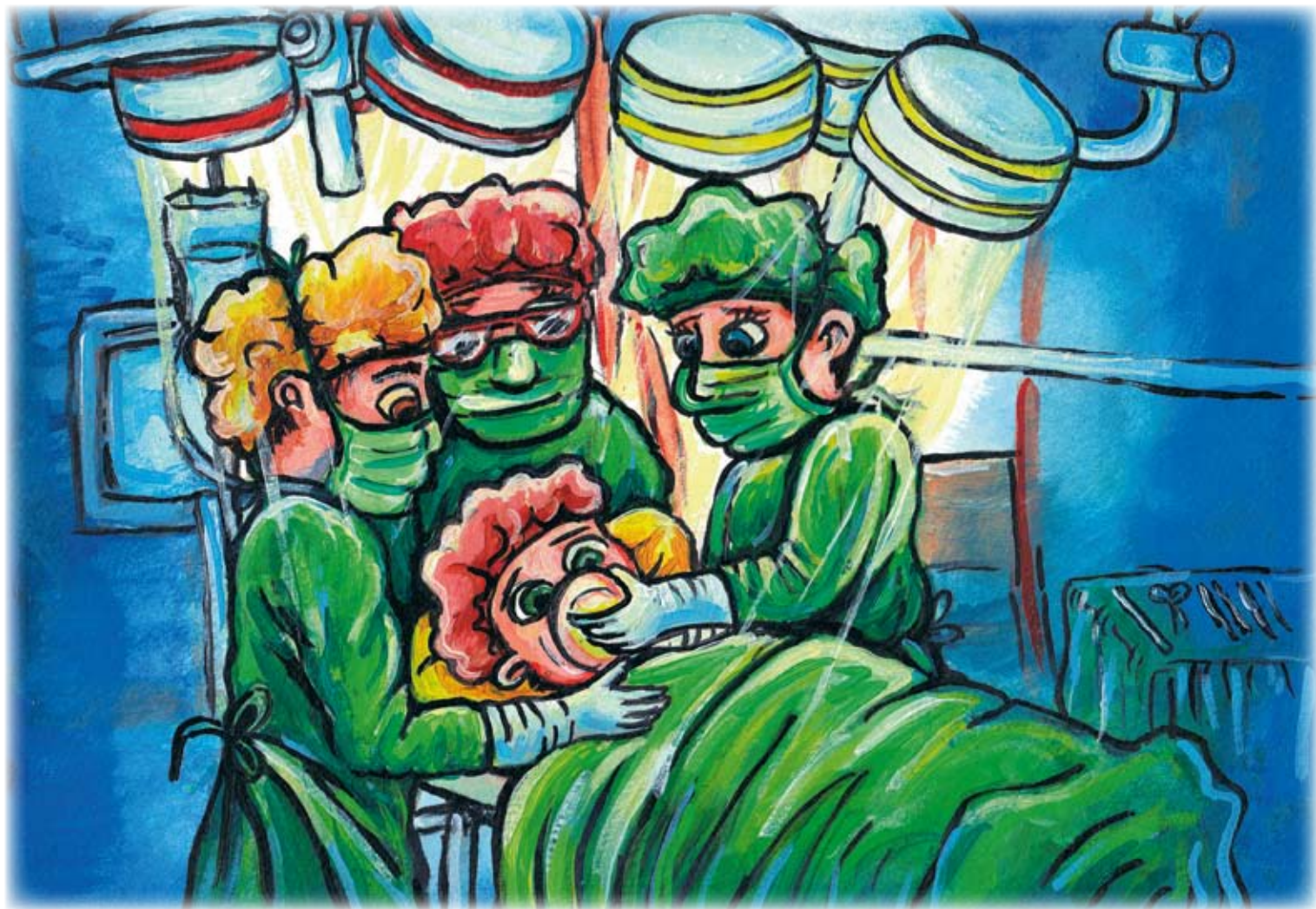
"Colt!"

"Tufft"

"Va modit"

Säger barnen.

"Men jag mådde ganska dåligt efteråt, hade ganska ont i magen och var supertrött. Hela kroppen kändes tung liksom. Fast jag fick medicin så det inte gjorde så ont, åsså när jag började röra på mig och gick omkring så blev det bättre och bättre. Jag var inte så hungrig, men de sa att det var viktigt att äta ändå för att må bättre, så det gjorde jag och då började jag må bra igen. Sedan kunde jag leka hur mycket som helst."

NÄ NU VILLE ANGELICA inte prata om sin mage å påse längre.
”Äh, strunt i det nu! Kan vi inte leka nu! Jag vill se alla leksaker... jag har ju väntat hela hel-
gen på
att få leka med er!!!”
”Jaaa! Kom med!!”

Alla barnen drar med sig Angelica mot rummen med alla leksakerna.

Angelica glömmer att pappa är med, han får sitta i ett eget rum å ha jättetråkigt å dricka sånt där äckligt svart kaffe medan hon har hur kul som helst och leker med alla sina nya kompisar.

Det här gick ju lätt som en plätt, jag är ju inge mer konstig än de andra, tänker Angelica.

SLUT!

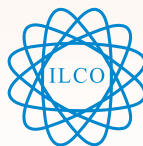
Barnboken *"Mina luktar i alla fall inte"* har tagits fram inom ramen för ILCOs barn- och familjeprosjekt, ett projekt som genomförts med medel från Allmänna Arvsfonden.

Boken handlar om när Angelica ska börja på nytt dagis och är "pirrig i magen" över att träffa nya kompisar och framför allt hur hon ska våga berätta att hon bajsar i en påse på magen och inte som de andra barnen.

Text och bilder av Therese "Virrhuvet" Dicklén.

Mer information om ILCOs barn- och familjeverksamhet kan du få via vårt kansli eller vår webbplats.

Box 1386
172 27 SUNDBYBERG
08-546 40 520
www.ilco.nu

ILCO
Riksförbundet för stomi-
och reservoaropererade

